

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET JULARIĆ protiv HRVATSKE

(Zahtjev br. 20106/06)

PRESUDA

STRASBOURG

20. siječanj 2011.

Ova će presuda postati konačnom pod okolnostima utvrđenim u članku 44. stavku 2. Konvencije. Može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Jularić protiv Hrvatske,
Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel) zasjedajući godine u vijeću u sastavu:

g. Christos Rozakis, *predsjednik*,
gđa. Nina Vajić,
g. Anatoly Kovler,
gđa. Elisabeth Steiner,
g. Khanlar Hajiyev,
g. Giorgio Malinverni,
g. George Nicolaou, *suci*,

i g. Søren Nielsen, *tajnik*,

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 13. siječnja 2011. godine,
donosi sljedeću presudu koja je usvojena ovog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 20106/06) protiv Republike Hrvatske što ga je dana 24. travnja 2006. godine hrvatska državljanka gđa Marta Jularić ("podnositeljica zahtjeva") podnijela Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Konvencija").

2. Podnositeljicu zahtjeva, kojoj je bila odobrena besplatna pravna pomoć, zastupao je g. D. Bučanac, odvjetnik iz Velike Gorice. Hrvatsku vladu ("Vlada") zastupala je njena zastupnica gđa Š. Stažnik.

3. Podnositeljica zahtjeva je osobito navela da mjerodavne vlasti nisu provele djelotvornu istragu o smrti njenoga supruga, kako se to traži u članku 2. Konvencije.

4. Sud je odlukom od 2. srpnja 2010. godine utvrdio da je zahtjev djelomično dopušten.

5. Vlada, ali ne i podnositeljica zahtjeva, dostavila je dodatno očitovanje o osnovanosti (Pravilo 59. stavak 1.).

ČINJENICE

6. Podnositeljica zahtjeva rođena je 1936. godine i živi u Osijeku.

1. Pozadina predmeta

7. Događaji o kojima je riječ zbili su se u Vukovaru, hrvatskom gradu blizu srpske granice, koji je tijekom Domovinskog rata od kolovoza do

studenog 1991. godine bio izložen snažnom napadu Jugoslavenske narodne armije i paravojskih srpskih oružanih snaga i konačno okupiran krajem studenog 1991. godine. Vukovar je od 1992. do 1996. godine bio dio Zaštićenog područja Ujedinjenih naroda (United Nations Protected Area, "UNPA").

8. 1996. godine Vijeće sigurnosti Ujedinjenih Naroda osnovalo je Prijelaznu upravu Ujedinjenih naroda za istočnu Slavoniju, Baranju i zapadni Srijem (*The United Nations Transitional Administration in Eastern Slavonia, Baranja and Western Sirmium*, "UNTAES") u koji je bio uključen i Vukovar. Dana 15. siječnja 1998. godine prestaje mandat UNTAES-a i započinje prijenos vlasti na tijela RH.

2. Činjenice koje se odnose na smrt supruga podnositeljice zahtjeva

9. Prema podnositeljici zahtjeva, dana 17. rujna 1991. godine nekoliko pripadnika srpskih paravojskih snaga ušlo je u njen dom, uzelo nešto novca i ispremetalo kuću, tražeći novac i zlato. Podnositeljica je trojicu od njih prepoznala kao P.Z., S.Z. i V.Z.

10. Dana 3. listopada 1991. godine trojica muškaraca, obučena u uniforme Jugoslavenske narodne armije, od kojih jedan bio M.S., osobno poznat podnositeljici zahtjeva, došla su u obiteljsku kuću podnositeljice zahtjeva u Vukovaru. Udarili su njenog supruga, A.J., prije nego što su ga odveli. Nekoliko minuta kasnije podnositeljica zahtjeva čula je pucnje iz automatskog oružja. Uniformirani su muškarci tada odveli i podnositeljicu zahtjeva i njenog unuka, M.J., zajedno s nekim drugim osobama, uključujući i S.M., do vojnog stožera. Na putu do tamo podnositeljica zahtjeva vidjela je mrtvo tijelo svoga supruga kako izudarane glave leži na putu ispred kuće, a osobe koje su ga odvele iz kuće stajale su do tijela.

3. Istraga o smrti supruga podnositeljice zahtjeva

11. U jesen 1991. godine podnositeljica zahtjeva prijavila je naprijed navedeni događaj Policijskoj stanici u Vukovaru, koja je u to vrijeme bila smještena u Zagrebu.

12. Dana 18. ožujka 1992. godine Policijska uprava u Vinkovcima podnijela je kaznenu prijavu Vojnom tužilaštvu u Osijeku protiv deset navodnih počinitelja (G.J., M.S., S.S., M.N., B.G., M.K., Z.R., P.N., S.Z. i V.Z.), navodeći da su dana 3. listopada 1991. godine uhitili nekoliko osoba i nakon toga ubili dvojicu od njih, od kojih je jedan bio suprug podnositeljice zahtjeva, te da su na taj način počinili ratni zločin protiv civilnog stanovništva. Dana 31. kolovoza 1992. godine, na zahtjev Vojnog tužiteljstva Osijek od 14. svibnja 1992. godine, Vojni sud u Osijeku donio je rješenje o provođenju istrage protiv deset osumnjičenika, zbog osnovane sumnje da su počinili kazneno djelo oružane pobune. Vojni je sud odredio

pritvor protiv osumnjičenika te je raspisana tjeratica, obzirom su se nalazili u bijegu.

13. Dana 9. veljače 1993. godine pred Vojnim sudom u Osijeku saslušani su podnositeljica zahtjeva i njezin sin. Podnositeljica zahtjeva je rekla da je u rujnu i listopadu 1991. godine, nakon što su srpske snage ušle u Vukovar, ali prije nego što je grad konačno pao, nekoliko osoba, uključujući njene bivše susjede M.S., S.S. i tri brata Z., sve obučene u uniforme Jugoslavenske narodne armije i opremljene puškama i Kalašnjikovima, svaki dan dolazilo na dvorište pred njenom kućom, prijeteci joj i raspitujući se za njene sinove. Nadalje je izjavila da je jedna od osoba koja su došle u njenu kuću dana 3. listopada 1991. godine i odvele njenoga supruga bio M.S., ali da ne zna imena ostalih. Nekoliko minuta kasnije, kad su je odvodili u vojni stožer, podnositeljica zahtjeva prošla je kraj mrtvog tijela svoga supruga. Njena susjeda, S.M., koja je u tom trenutku bila s njom, znala je imena muškaraca koji su odveli supruga podnositeljice zahtjeva.

14. Dana 17. prosinca 1996. godine Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku zatražilo je proširenje istrage protiv još dva osumnjičenika. Promijenjena je i pravna kvalifikacija djela u kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva. Zatraženo je i da se pozovu ta dva svjedoka nakon što policija otkrije njihove adrese. Dana 29. prosinca 1996. godine Županijski sud u Osijeku zatražio je od policije da ga obavijeste o adresama ta dva svjedoka. Dana 9. siječnja 1997. godine Županijski sud u Osijeku proširio je istragu na Đ.P. i A.G., te izdao tjeralice protiv njih. Dana 23. siječnja 1997. godine policija je Županijskom sudu dostavila tražene adrese.

15. Dana 30. siječnja 1997. godine pred Županijskim sudom u Osijeku saslušane su podnositeljica zahtjeva i jedna druga svjedokinja. Podnositeljica zahtjeva je konkretno imenovala jednoga od počinitelja, a svjedokinja S.M. je rekla da je vidjela svih dvanaest osumnjičenika na licu mjesta.

16. Dana 16. svibnja 1997. godine Županijski sud u Osijeku donio je rješenje o prekidu istrage jer su se osumnjičenici i dio svjedoka nalazili na tada okupiranom području Hrvatske i bili nedostupni vlastima.

17. Hrvatska je ratificirala Konvenciju dana 5. studenog 1997. godine.

18. Područje istočne Slavonije, Baranje i zapadnog Srijema integrirano je u Hrvatsku u siječnju 1998. godine.

19. Dana 27. studenog 2000. godine nadležnost u ovome predmetu prenesena je na Županijski sud u Vukovaru i istraga je nastavljena.

20. Dana 2. listopada 2001. godine uhićen je Đ.B., jedan od osumnjičenika, te je ispitan pred istražnim sucem Županijskog suda u Vukovaru. Dana 10. listopada 2001. godine istražni sudac ispitaio je daljnja tri osumnjičenika, B.G., Z.R., S.Z. Dana 11. listopada 2001. godine istražni sudac ponovno je ispitaio Đ.B-a. Svi osumnjičenici zaniijekali su svoje sudjelovanje u ubojstvu supruga podnositeljice zahtjeva. Dana 5.

prosinca 2001. godine ponovno je ispitana podnositeljica zahtjeva kao svjedok.

21. Dana 14. svibnja 2002. godine Županijsko državno odvjetništvo u Vukovaru zatražilo je dopunu istrage. Dana 13. rujna 2002. godine istražni je sudac ponovno saslušao svjedokinju S.M. i dva druga svjedoka. Svjedok D.K. kojemu je bilo naređeno da zakopa tijelo supruga podnositeljice zahtjeva, izjavio je da su ga uhitili pripadnici srpskih paravojskih snaga i odveli do mjesta gdje je ležalo mrtvo tijelo supruga podnositeljice zahtjeva. Glava je bila izudarana, a tijelo izrešetano mecima. Svjedok nije mogao imenovati niti jednog od uniformiranih muškaraca koji su stajali pokraj tijela i naredili mu da ga zakopa. Drugi svjedok, M.K. nije imao nikakvih saznanja o mjerodavnim činjenicama.

22. Podnositeljica se u nekoliko navrata raspitivala o istrazi te je dana 17. prosinca 2002. godine obaviještena da je pokrenuta istraga protiv S.Z., V.Z. i ostalih pred Županijskim sudom u Vukovaru zbog optužbe da su počinili ratni zločin protiv civilnog stanovništva, te da je istraga još uvijek u tijeku.

23. Dana 21. svibnja 2003. godine istražni sudac donio je rješenje o obustavi istrage jer je za kazneno djelo oružane pobune nastupio opći oprost. Dana 27. svibnja 2003. godine izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Vukovaru ukinulo je to rješenje jer su zakonski opis i pravna kvalifikacija djela bili izmijenjeni prije oprosta. Dana 17. rujna 2003. godine spis je dostavljen državnom odvjetništvu. Ono je 31. listopada 2003. godine ponovo zatražilo dopunu istrage.

24. Određeno je psihijatrijsko vještačenje svjedoka Z.F. Nalaz i mišljenje dostavljeni su Županijskom sudu u Vukovaru dana 6. veljače 2004. godine. Dana 17. veljače 2004. godine istražni sudac je ispitao Z.F.-a. On nije imao nikakva konkretna saznanja o činjenicama o kojima je riječ. Daljnja ročišta pred istražnim sucem održana su 28. travnja, 29. listopada i 15. studenog 2004. godine. U međuvremenu je istraga u odnosu na okrivljenika G.J. obustavljena jer je isti tijekom istrage preminuo.

25. Dana 13. siječnja 2005. godine podnositeljica zahtjeva upućuje glavnom državnom odvjetniku pritužbu na neaktivnost u istrazi o smrti svoga supruga i na to što osumnjičenicima nije suđeno.

26. Svjedokinja S.M. dala je svoj iskaz na ročištu održanom pred istražnim sucem dana 17. ožujka 2005. godine.

27. Dana 6. travnja 2005. godine ponovno je ispitana podnositeljica zahtjeva kao svjedok. Izjavila je da je još jedan svjedok, A.M. bio nazočan kad je njen muž odveden dana 3. listopada 1991. A.M. nije bio pozvan kao svjedok.

28. Daljnja ročišta pred istražnim sucem održana su 6. i 21. travnja, 15. lipnja, 13. srpnja, 8. kolovoza i 11. studenog 2005. godine.

29. Dana 25. ožujka 2006. godine podnositeljica zahtjeva podnijela je ustavnu tužbu zbog neaktivnosti istražnih tijela. Ustavni je sud odgovorio

pismom od 31. ožujka 2006. godine da ustavna tužba podnositeljice zahtjeva nije podobna za postupak pred tim sudom.

30. Na ročištima pred istražnim sucem održanim dana 11. svibnja 2006. i 14. studenog 2007. godine iskaz je dalo još četvero svjedoka.

31. Prepoznavanje je provedeno dana 17. studenog i 9. prosinca 2008. godine, kako bi se potvrdio identitet osumnjičenika M.S. Niti jedan od pozvanih svjedoka, uključujući S.M. nije ga prepoznao kao jednog od ljudi koji su odveli supruga podnositeljice zahtjeva. Dana 5. ožujak 2009. godine obustavljena je istraga protiv M.S. zbog nedostatka dokaza.

32. Dana 1. srpnja 2009. godine istražni je sudac zatražio međunarodnu pravnu pomoć kao bi se ispitao osumnjičenik A.G. u Švedskoj. Dana 3. travnja 2009. godine istražni je sudac, kao odgovor na zahtjev švedskih vlasti, dostavio popis pitanja koja treba postaviti A.G.-u. Njega su švedske vlasti saslušale dana 9. veljače 2010. godine.

33. Dana 31. ožujka 2010. godine istražni je sudac saslušao svjedoka M.J.

34. Dana 22. travanj 2010. godine Županijski sud u Vukovaru obustavio je postupak u odnosu na osumnjičenika M.N. jer je ovaj umro.

35. Dana 27. travnja 2010. godine kazneno djelo za koje su osumnjičenici bili optuženi prekvalificirano je u oružanu pobunu. Na osnovi te prekvalifikacije i na temelju Zakona o oprost, Županijski sud u Vukovaru obustavio je postupak dana 30. srpanj 2010..

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 2. KONVENCIJE

36. Podnositeljica zahtjeva prigovara da mjerodavne vlasti nisu poduzele sve mjerodavne i odgovarajuće korake kako bi istražile smrt njenoga supruga, otkrile počinitelje i privede ih pravdi. Poziva se na članak 2. Konvencije koji glasi:

"1 Pravo svakoga na život zaštićeno je zakonom. Nitko ne smije biti namjerno lišen života osim u izvršenju sudske presude na smrtnu kaznu za kaznena djela za koje je ta kazna predviđena zakonom.

2. Nije u suprotnosti s odredbama ovoga članka lišenje života proizašlo iz upotrebe sile koja je bila nužno potrebna:

- a) pri obrani bilo koje osobe od protupravnog nasilja;
- b) pri zakonitom uhićenju ili pri sprečavanju bijega osobe zakonito lišene slobode;
- c) radi suzbijanja pobune ili ustanka u skladu sa zakonom.“

1. Tvrdnje stranaka

37. Podnositeljica zahtjeva tvrdi kako tijekom proteklih osamnaest godina od ubojstva njenoga supruga nacionalne vlasti nisu ispunile svoju dužnost provođenja djelotvorne i temeljite istrage koja bi mogla otkriti počinitelje i privesti ih pravdi.

38. Vlada tvrdi da se ubojstvo supruga podnositeljice zahtjeva dogodilo 1991. godine tijekom Domovinskog rata u Hrvatskoj, vjerojatno dok je bio u rukama pripadnika okupacijskih snaga i na području izvan kontrole hrvatskih vlasti. Hrvatska je ponovno uspostavila kontrolu nad tim područjem u siječnju 1998. godine, a do tog je vremena bilo jako teško provoditi djelotvornu istragu.

39. Brojni su koraci poduzeti od 1998. godine. Međutim, nekim se osumnjičenicima još uvijek nije uspjelo ući u trag. Do poteškoća s istragom dolazilo je i zbog nevoljkosti svjedoka da se sjećaju traumatičnih iskustava povezanih s ratom.

2. Ocjena Suda

40. Sud prvo primjećuje da navodni počinitelji nisu bili službene osobe države nego ili pripadnici Jugoslavenske narodne armije ili srpskih paravojnih snaga, koji su i jedni i drugi djelovali na hrvatskom državnom području bez ovlasti ili suglasnosti hrvatskih vlasti. Stoga će ih se, glede odgovornosti tužene države na temelju članka 2. Konvencije, smatrati privatnim pojedincima.

41. Sud je već presudio kako obveza da se zaštiti život iz članka 2. Konvencije, zajedno s općom dužnosti države na temelju članka 1. Konvencije da "osigura svakoj osobi pod [svojom] jurisdikcijom prava i slobode određene u Konvenciji" traži da, kad su pojedinci ubijeni kao rezultat upotrebe sile, bilo od strane službenih osoba države ili od strane privatnih pojedinaca, postoji neki oblik djelotvorne službene istrage (vidi, na primjer *Branko Tomašić and Others v. Croatia*, br. 46598/06, stavak 62., ECHR 2009-... (izvaci)).

42. Istraga mora biti djelotvorna u smislu da može dovesti do otkrivanja i kažnjavanja odgovornih (vidi *Oğur v. Turkey* [GC], br. 21594/93, stavak 88., ECHR 1999-III). Osobito, vlasti moraju poduzeti razumne korake koji su im na raspolaganju kako bi osigurale dokaze koji se odnose na izged, uključujući, *inter alia*, svjedočenje očevidaca, dokaze sudske medicine i, kad je to odgovarajuće, autopsiju koja daje potpun i točan zapis o povredi te objektivnu analizu kliničkih nalaza, uključujući i uzrok smrti (vidi, na primjer, glede autopsija, *Salman v. Turkey* [GC], br. 21986/93, stavak 106., ECHR 2000-VII; za primjer koji se tiče očevica, *Tanrikulu v. Turkey* [GC], br. 23763/94, ECHR 1999-IV, stavak 109. a za primjer koji se tiče dokaza sudske medicine *Gül v. Turkey*, br. 22676/93, stavak 89., 14. prosinca 2000.). Svaki nedostatak istrage koji podriva njenu sposobnost da se kroz

nju utvrdi uzrok smrti ili odgovorna osoba može predstavljati rizik da ovaj standard neće biti zadovoljen.

43. Mora se i podrazumijevati zahtjev promptnosti i razumne ekspeditivnosti istrage (vidi *Yaşa v. Turkey*, 2. rujna 1998., *Reports of Judgments and Decisions* 1998-VI, §§ 102-04, i *Mahmut Kaya v. Turkey*, br. 22535/93, stavci 106.-07., ECHR 2000-III.). Mora se prihvatiti kako mogu postojati prepreke ili poteškoće koje sprečavaju napredak istrage u nekoj konkretnoj situaciji. Međutim, brzi odgovor vlasti koje istražuju upotrebu ubojite snage može se općenito smatrati bitnim za očuvanje povjerenja javnosti u održavanje vladavine prava te može spriječiti da se naizgled čini kako postoje neki tajni dogovori i snošljivost prema tim nezakonitim činima.

44. Iz istih razloga mora postojati dovoljan element javne kontrole istrage ili njenih rezultata kako bi se osigurala odgovornost za polaganje računa i u praksi i u teoriji. Stupanj javne kontrole koji se traži može biti različit od predmeta do predmeta. Međutim, bliski rođaci žrtve moraju sudjelovati u postupku u svim predmetima u mjeri koja je potrebna kako bi se čuvali njihovi legitimni interesi (vidi *Shanaghan v. the United Kingdom*, br. 37715/97, stavci 91.-92., 4. svibanj 2001.).

45. Sud glede ovoga predmeta bilježi da je podnositeljica zahtjeva 1991. godine prijavila hrvatskim vlastima da je njen suprug dana 3. listopada 1991. godine bio odveden i ubijen od strane pripadnika srpskih paravojskih snaga ili Jugoslavenske narodne armije.

46. U ovome je predmetu uistinu pokrenuta službena istraga u vezi sa ubojstvom supruga podnositeljice zahtjeva. Međutim, bilo je bitnih nedostataka u vođenju istrage. S tim u vezi Sud će ispitati samo dio izvida koji su provođeni nakon siječnja 1998. godine, jer prije toga hrvatske vlasti nisu imale stvarnu vlast u gradu Vukovaru.

47. Sud prvo primjećuje kako, iako je istraga započeta ubrzo nakon ubojstva supruga podnositeljice zahtjeva, u razdoblju od siječnja 1998. do 2. listopada 2001. godine nisu poduzeti baš nikakvi koraci, tijekom kojeg je razdoblja uhićen jedan od osumnjičenika, Đ.B., koji je i svjedočio pred istražnim sucem Županijskog suda u Vukovaru. Iako Sud prihvaća kako je tuženoj državi trebalo neko vrijeme za organizaciju svog pravosudnog sustava na novo oslobođenim područjima, ipak nalazi da se razdoblje potpune neaktivnosti glede napretka istrage u ovom predmetu od oko tri godine i devet mjeseci čini nerazumnim čak i u tim okolnostima.

48. Daljnje istražne mjere prožete su neobjašnjivim odgodama. Tijekom slijedećih razdoblja nisu se obavljale nikakve mjerodavne radnje: 5. prosinac 2001. do 14. svibanj 2002., 14. svibanj i 13. rujna 2002., 13. rujna 2002. i 21. svibanj 2003., 17. veljača 2004. i 6. travanj 2005., 11. studeni 2005. i 11. svibanj 2006. te 14. studeni 2007. i 17. studeni 2008..

49. Te odgode, zajedno s ukupnom duljinom izvida, dovele su u pitanje djelotvornost istrage te su nužno morale imati negativan utjecaj na izgleda za utvrđivanje istine.

50. Mjerodavni su i drugi elementi istrage. Na primjer, u svojem je iskazu danom dana 23. rujna 2002. godine svjedok D.K. rekao kako mu je nekoliko naoružanih muškaraca bilo naredilo da zakopa tijelo supruge podnositeljice zahtjeva. Iako je istina da on nije mogao imenovati te muškarce, istražne vlasti nisu uložile nikakav napore da utvrde bi li D.K. mogao prepoznati nekog od osumnjičenika kao te muškarce, na primjer tako da je izvršeno prepoznavanje u tu svrhu. Nadalje, u svom je iskazu danom dana 6. travnja 2005. godine podnositeljica zahtjeva izjavila da je svjedok A.M. bio nazočan kad je njezin muž bio odveden dana 3. listopada 1991. godine. Međutim, istražne vlasti nisu uložile nikakav napor da pozovu svjedoka A.M.

51. Sud smatra da su naprijed opisani nedostaci dovoljni kako bi se zaključilo da nacionalne vlasti nisu provele odgovarajuću i djelotvornu istragu okolnosti oko ubojstva supruge podnositeljice zahtjeva. Stoga je došlo do povrede postupovne obveze iz članka 2. Konvencije.

II. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

52. Članak 41. Konvencije propisuje kako slijedi:

"Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci."

A. Šteta

53. Podnositeljica zahtjeva potražuje 50.000 eura (EUR) na ime nematerijalne štete.

54. Vlada smatra da je taj iznos prekomjeran i nepotkrijepljen dokazima.

55. Uzimajući u obzir sve okolnosti ovoga predmeta Sud prihvaća da je podnositeljica zahtjeva pretrpjela nematerijalnu štetu koja ne može biti nadoknađena samo utvrđenjem povrede. Odlučujući na pravičnoj osnovi, Sud podnositeljici zahtjeva dosuđuje iznos od 30.000 EUR na ime nematerijalne štete, uz sav porez koji bi joj mogao biti zaračunat na taj iznos.

B. Troškovi i izdaci

56. Podnositeljica ne potražuje nikakve nastale troškove i izdatke. Stoga sud smatra da nije pozvan dosuditi joj bilo koji iznos s tog osnova.

C. Zatezna kamata

57. Sud smatra primjerenim da se zatezna kamata temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna boda.

IZ TIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *Presuđuje* da je došlo do povrede postupovne obveze iz članka 2. Konvencije.
2. *Presuđuje*
  - (a) da tužena država podnositeljici zahtjeva treba isplatiti, u roku od tri mjeseca od dana kad presuda postane konačnom u skladu s člankom 44. stavkom 2. Konvencije, iznos od 30.000 EUR (trideset tisuća eura) na ime naknade nematerijalne štete, uz sav porez koji bi podnositeljici zahtjeva mogao biti zaračunat, a koji iznos je potrebno preračunati u hrvatske kune prema tečaju važećem na dan namirenja;
  - (b) da se od protoka naprijed navedena tri mjeseca do namirenja na prethodno spomenute iznose plaća obična kamata prema stopi koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna boda;
3. *Odbija* preostali dio zahtjeva podnositeljice zahtjeva za pravičnom naknadom.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 20. siječnja 2011. godine u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Søren Nielsen
tajnik

Christos Rozakis
predsjednik